

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.

ובכך מקום, ימים טובים הם
תפלין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפלין
של הזרוע, שהרי אין ללבוש
מעצמה כלום, אלא מאור של יום
טוב.

התפלין של זרוע, שהיא תפלה של
יד, אין מארה אלא מתוך האור
של תפלין של ראש. תפלין של
ראש - ימים טובים. תפלין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

ועל זה, חלו של מועד הוא לענין
עבודה, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפלין של
רבון העולם, אסור להניח שאר
התפלין, שהרי הימים הללו,
שהם תפלין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.
רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אביו. אמר לו, מילא תפלין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפלין
של יד, שהיא חלו של מועד, איך
אנו אוהזים אותה?

אמר לו, משום שאנו אוהזים
אותה, והיא י"ד פהה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפלין של
ראש.

והעם הקדוש אוהזים את התפלין
של רבון העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפלין של
רבון העולם מעל ראשיהם
להניח תפלין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

ועל דא אקרון טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאה.

ובכך אתר, ימים טובים אינון תפלין דרישא,
דקודשא בריך הוא מנח לון. חולו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפלין
דזרועא, דהא לית לה לסיהרא מגרמה כלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפלין דזרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפלין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דזרועא, חולו של מועד. ושפיר קאמר, והכי
הוא.

ועל דא, חולו של מועד איהו לענין עבדתא,
כגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה כגוונא
דיליה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפלין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפלין,
דהא אלין יומין, דאינון תפלין עילאין שריין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפלין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפלין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אנן אחדין
לה.

אמר ליה, בגין דאנן אחדין לה, ואיהי י"ד
פהה, אסור למעבד עבדתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפלין דרישא.

ועמא קדישא אחדין תפלין דמארי עלמא
ושריין עליהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעברא תפלין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפלין אחרנין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.

לְמַלְכָּא דְבַעֵי לְנִטְרָא לִיה לְעַבְדֵיהּ, אָמַר לִיה
עֶבֶיד (חֻתְמָא) כְּדִיוֹקְנָא דְחֻתְמָא דִילִי,
כָּל זְמַנָּא דְהָהוּא דִיוֹקְנָא יִתְחַזֵי עֲלֵךְ, כִּלְא
יְזוּעוֹן וַיִּדְחֲלוֹן מִינָךְ. לְבַתֵּר מַגּוֹ רְחִימוּ
עִילָאָה, דְקָא רְחִים לִיה מְלָפָא, יֵהֵב בִּידֵיהּ
חֻתְמָא דְגוֹשְׁפִנְקָא עִילָאָה דִילִיה, כִּיּוֹן דְאָחִיד
חֻתְמָא עִילָאָה דְמְלָפָא בִּידֵיהּ, שְׂבִיק מְגִיָּה
הָהוּא דִיוֹקְנָא דְאִיהוּ עֶבֶד.

אִי הָהוּא עֶבֶד, דְחֵי חֻתְמָא עִילָאָה דְמְלָפָא,
בְּגִין הָהוּא חֻתְמָא דְאִיהוּ עֶבֶיד, וְדָאֵי בַר
קְטוֹלָא אִיהוּ הָהוּא עֶבֶדָא, בְּגִין דְעֶבֶיד קְלָנָא
בְּחֻתְמָא דְמְלָפָא, וְלֹא חֵיִישׁ לִיקְרִיה. וּבְגִין
כֶּךָ, אָסוּר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְדַחֵיָא חֻתְמָא
דְמְלָפָא עִילָאָה דְשָׂרֵי עֲלֹן, בְּגִין דִיוֹקְנָא דָא
דְאִינוּן עֶבְדִים (דְאִינוּ עֶבְדִין).

הָאֵי בְּמוֹעֵד וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל שָׁפָן
בְּשַׁבָּת, דְכִלְא שְׂרָיָא עֲלֹן, שַׁבָּת דְמַעְלִי
שַׁבָּתָא, תְּפִלָּה שֶׁל יָד. שַׁבָּת דִּיוֹמָא, תְּפִילִין
דְרִישָׁא.

וְהָכִי קָא מְסַדֵּר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעַמָּא
קְדִישָׁא רְחִימָא דִילִיה, בְּחֻל אִינוּן
תְּפִילִין דְעַבְדוּ דִיוֹקְנָא דְחֻתְמָא דְמְלָפָא,
לְמַהוּי נְטוּרִין בְּכָל סְטָרִין. בְּשַׁבָּת וּמוֹעֵד
דְאִינוּן יוֹמִין טָבִין, וְתְּפִילִין דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא
מְמַשׁ. מְעַבְרֵן הֵהִיא דִיוֹקְנָא, וּמְנַחֵי תְּפִילִין
דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא. זָכָאִין עַמָּא דָא, דְבִידֵן חֻתְמָא
עִילָאָה דְמְלָפָא.

מֵאַן דְמַנַּח תְּפִילִין, אֲצַטְרִיךְ לְמַחְדֵי. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (דְבָרִים טו יד) וְשִׂמַּחְתָּ בְּחֻגְךָ. בְּתְּפִילִין
דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא אֲצַטְרִיךְ לְמַחְדֵי. וְחֻדְוָה דָּא,
בְּמוֹעֵד וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִילִין דְרִישָׁא,
וּבְתְּפִילִין דְדְרוּעָא.

בְּיוֹם טוֹב מֵהָהוּא רִיחָא עִילָאָה, שְׂמִנְיָךְ

לְמַלְכָּךְ שְׂרָצָה לְשֹׁמֵר אֶת עַבְדּוֹ,
אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה (חֻתְמָא) כְּמוֹ דִיוֹקְנָא
הַחֻתְמָא שְׁלִי. כָּל זְמַן שְׂאוֹתוֹ
דִיוֹקְנָא יֵרָאָה עֲלֵיךְ, כִּלְמָּ יְזוּעוּ
וַיִּפְחָדוּ מִמֶּךָ. אַחַר כֶּךָ מִתּוֹךְ
אַהֲבָה עֲלִיוְנָה שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ
הַמְּלָךְ, גִּתָּן בְּיָדוֹ חֻתְמָא שֶׁל
הַחֻתְמָת הָעֲלִיוְנָה שְׁלוֹ. כִּיּוֹן
שְׂאָחוֹ הַחֻתְמָת הָעֲלִיוְנָה שֶׁל הַמְּלָךְ
בְּיָדוֹ, נִטְל מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הַדִּיוֹקְנָא
שֶׁהוּא עֲשֵׂה.

אִם אוֹתוֹ הָעֶבֶד דוֹחֵה אֶת הַחֻתְמָת
הָעֲלִיוְנָה שֶׁל הַמְּלָךְ בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ
הַחֻתְמָת שֶׁהוּא עֲשֵׂה, וְדָאֵי
בֶּן-מִנָּת הוּא אוֹתוֹ הָעֶבֶד, מִשּׁוּם
שֶׁעֲשֵׂה קְלוֹן בְּחֻתְמָת הַמְּלָךְ וְאִינוּ
חוֹשֵׁשׁ לְכַבּוּדוֹ, וּמִשּׁוּם כֶּךָ אָסוּר
לְעַם הַקְּדוֹשׁ לְדַחֹת אֶת חֻתְמָת
הַמְּלָךְ הָעֲלִיוְנָה שְׂשׁוּרָה עֲלִינוּ,
מִשּׁוּם הַדִּיוֹקְנָא הַזֶּה שֶׁהֵם עֶבְדִים
(שְׂאָנוּ עוֹשִׂים).

זֶה בְּמוֹעֵד וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל
שָׁפָן בְּשַׁבָּת, שֶׁהִכַּל שׁוֹרָה עֲלִינוּ.
שַׁבָּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת - תְּפִלָּה שֶׁל
יָד. שַׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם - תְּפִילִין שֶׁל
רִאשׁ.

וְכֶךָ מְסַדֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הָעַם הַקְּדוֹשׁ הָאֱהוּב שְׁלוֹ, בְּחֻל
- אוֹתָם תְּפִילִין שֶׁעֲשׂוּ בְּדִיוֹקְנָא
הַחֻתְמָת שֶׁל הַמְּלָךְ, לְהִיּוֹת
שְׂמוּרִים בְּכָל הַצְּדָדִים. בְּשַׁבָּת
וּמוֹעֵד, שֶׁהֵם יָמִים טוֹבִים,
וְהַתְּפִילִין שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם מְמַשׁ
- מְעַבְרִים אוֹתוֹ דִיוֹקְנָא, וּמְנַחֵים
אֶת הַתְּפִילִין שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם.
אֲשֶׁרֵי הָעַם הַזֶּה, שְׂבִידָם הַחֻתְמָת
הָעֲלִיוְנָה שֶׁל הַמְּלָךְ.

מִי שְׂמַנִּיחַ תְּפִילִין צְרִיךְ לְשַׂמַּח,
וְעַל זֶה כְּתוּב וְשִׂמַּחְתָּ בְּחֻגְךָ.
בְּתְּפִילִין שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם צְרִיךְ
לְשַׂמַּח, וְהַשְׂמַחָה הַזֹּאת בְּמוֹעֵד
וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִילִין שֶׁל
רִאשׁ, וּבְתְּפִילִין שֶׁל הַדְּרוּעָא.

בְּיוֹם טוֹב, מֵאוֹתוֹ הָרִיחַ הָעֲלִיוְנָה

טובים, תפילין דרישא. בחולו של מועד, שמן תורק שמך, תפלה של יד, דקא סלקא לאתאחדא באורח סתים בתפילין דרישא.

עד פן עלמות אהבוך, פיום טוב בתראה דחג, דהא תפלה של יד אשתלים ואתנהיר בשלימו. ולפלגא חולקא לכולא, לכל אינון משריין וחילין דלעילא, ולכל אינון משריין וחילין דלתתא. ועל דא עלמות (אהבוך, אינון) משריין וחילין דלעילא, עלמות ומשריין וחילין דלתתא.

עד פן עלמות אהבוך - פיום טוב האחרון של חג, שהרי תפלה של יד נשלמת ומוארת בשלמות, ולחלק חלק לכל, לכל אותם מחנות וצבאות שלמעלה, ולכל אותם המחנות והצבאות שלמטה. ועל פן עלמות (אהבוך, אותם) המחנות והצבאות שלמעלה, העולמות והמחנות והצבאות שלמטה.

פתח רבי שמעון ואמר, כתיב (בראשית כז כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתנא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לבושיין.

פתח רבי שמעון ואמר, כתוב (בראשית כז כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו'. מה ראה יצחק, שאף על גב שאותו מאכל ומשקה שהביא לו יעקב, לא ברוך אותו עד הזמן שהריח את אותם לבושים?

פתח רבי שמעון ואמר, כתיב (בראשית כז כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתנא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לבושיין.

כאן יש להסתכל, שהרי אותם לבושים לא היו של יעקב, שהרי התורה מעידה, שכתוב (שם) את בגדי עשו בנה הגדל, וכאן כתוב את ריח בגדיו, וכי בגדיו היו? ריח הבגדים הנה צריך להיות. מה זה בגדיו?

הכא אית לאסתפלגא, דהא אינון לבושיין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא כתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיבעי ליה, מאי בגדיו.

אלא בגדיו ודאי היו אותם הלבושים ממש, ולא של עשו, ואף על גב שכתוב בגדי עשו - בתפיסה היו אצלו. כמו כן אותה הבאר שעליה ישב יעקב וישב עליה משה - בתפיסה היתה לאחרים. כיון שבא יעקב, נודעה הבאר לאדונה, ועלו המים אליו, וכן למשה.

אלא, בגדיו ודאי הוו אינון לבושיין ממש, ולא דעשו. ואף על גב דכתיב בגדי עשו, בטופסא הוו גביה. פגוונא דא ההוא באר דיתיב עליה יעקב, ויתיב עליה משה, בטופסא הוה לגבי אחרנין, כיון דאתא יעקב, אשתמודע בירא למאריה, וסליקו מיא לגביה, וכן לגבי משה.

כמו כן אותם הלבושים היו בתפיסה אצל עשו. כיון שלבשם יעקב, נודעו הבגדים לבעליהם, מיום שעשה אותם הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות שלהם עד הזמן הזה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב היה ודאי דמות של אדם ויפיו.

בגוונא דא, אינון לבושיין, בטופסא הוו לגבי עשו, כיון דאלביש לון יעקב, אשתמודעו מאנין למאריהון. מיומא דעביד לון קודשא בריך הוא, לא סליקו ריחין דילהון, עד זמנא דא דלביש לון יעקב, דהא עד הזמן הזה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב היה ודאי דמות של אדם ויפיו.